

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

UN TRIMESTRE

Dins Espanya: una pesseta.
Fora d'Espanya: dues pessetes.

Redacció i Administració

General Barceló, -1.-2.ª

PALMA DE MALLORCA

LA AURORA

Surt cada dissapte per donar ventim i altres herbes a n-es qui s'ho guany

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ

A Manacor: Ca-Mestre Antoni Fiol Ferrer, 5.—Ca-l'amo Andreu Alcover, Plaça del Palau, 2.

A Palma: Llibreria d'En Guasp, Morey, 6.—Taller d'encuadracions d'En Francesc Ferrer, Sta. Eulària, 25.—Llibreria Ernest Frau, Brossa.—Llibreria d'Alomar y Fontdevila Brossa.

Parla En Revenjoli. Escoltau i oïreu

Pimpanes

N'haurém de pegar unes quantes an ets anticlericals perque s'ho mereixen massa. ¿No heu reparat may ets ablots que juguen a la baldufa, i uns, per ferla ballar, la tiren demunt sa d'ets altres que ja balla; i, si tenen sort de ferirla ab sa punta de ferro de baix, li lleven qualque llenca, i devegades fins la xapen? Idò aqueys cops que se'n du una baldufa, se diuen *pimpanes*.] Encivellemne, kb, uns quants an aqueixes grans pècores d'anticlericals p'eses arrieses que no s'aturen de fer.

I

¡Quin enlilay de lladres!

Ja recordareu que dins es gost e-hi hagué aquell alsament republicà dins sa fragata *Numancia*, que costà la vida an es qui hu va moure, es pobre fogoner Sanchez Moya. També recordareu que es periodics republicans i sobre tot es lerrouxistes varen obrir suscripcions entre es seus per socorrer sa pobre viuda i ets infans. d'aquell malenat. Es periodic lerrouxista de Madrid fins arriba a dir que's seu partit s'encarrogava de mantenir i sostenir decentament aquella familia que's republicans havien feta desgraciada. I allà es paperots republicans publiaven ses llistes desqui donaven per això: qui 10 cèntims qui 20, qui una pesseta. Durà una mesada que sortien aqueixes llistes, qualuna ben llarga; i noltros pensavem i dèyem:—¡Manco mal sa pobreviuda i ets infans d'aquella víctima des republicans, tendrán aqueixa mica d'alegració!

¿Alegració? m'has dit? ¡Bona casta d'alegració! Ell ara resulta que ab tantes de suscripcions ubertes per aquella pobre viuda i aquells infans, no eis es arribada una treseta! I sa viuda e-hu ha fet a sebre a tota Espanya desde ses columnes des diari republicà de Madrid *El País*. ¿Ah idò? ¡Això son es qui manetgen sa cosa republicana dins Espanya! ¡Pillosquen i tot ses almoynes que's meteixos republicans, més o manco biudins, donen per una pobre viuda, per uns pobres orfes, victimas dues vegades de s'iniquitat y canalleria republicana! ¡Quina infamia!

II

Lladroneria republicana francesa.

Es caporals de sa república francesa, per preparar sa treta des frares i monges de França, saupantlos, com se suposa, es seus bens, escamparen que ses Ordes Relligioses posseien riqueses immenses, Potosins, milions

de milions de pessetes, qu'aquells grans noninguns deyen que frares i monges els havien robades a sa Nació; i, per lo meteix, lo millor era sauparlosho, i que aquell capital immens, posat a interés, donaria una renda de milions de pessetes, que, serviria per sostenir tots es trebayadors afollats de sa feyna. Vaja! que tots es trebayadors, en venir que ja no fossen bons per feyna, tendrien tots un *retir*, un sou que'ls-e sobraria per viure bé i honestament. I també els-e deyen que hi hauria per escolles i per tota classe d'obriers en benefici des pobres. De manera que an es dir des caporals de sa república francesa, sa treta de frares i monges havia d'esser sa felicitat de França i havia de fer senyors tots es trebayadors francesos. Ab això feren atmósfera contra ses Ordes Relligioses, i moltíssima de gent s'ho va beure, i deyen: ¡Si que's una gran idea de treure aqueixes Ordes, que mos han robats tants de milions!

I a-les-hores es Govern dona es decret contra frares i monges, treugentlos de tot França i amparantse de tots es seus bens. I aquí comensà lo bo. Es govern posà amics seus per tot que ab so nom de *liquidadors* ocupassen ses cases i demés bens de frares i monges per entregarho tot a s'Estat. I ¿que feren aqueys *liquidadors*?

S'ho aturaren casi tot ells. I això no es cap calumnia; se desprèn de ses meteixes claricies oficials de s'Estat; se desprèn de lo meteix que ha hagut de confessar devant ses Corts franceses es cèlebre Combes, President de Ministres de França a-les-hores de sa treta des frares i monges, autor i executor de tal treta. E-hu du es nostro bon confrare de Manresa *El Pla de Bages* dia 2 d'aqueix més, benespiazellat. En Combes ha hagut de confessar devant ses Corts de França que es *mil milions de francs* que's caporals republicans deyen que frares i monges posseien, només arribaren a 350 milions, i que d'aqueys 350 milions, només en son arribats a s'Estat 60! ¡De manera que's *liquidadors* se'n aturaren 290! ¡290 milions que ses ànimes piadoses havien donats a frares i monges, els-e s'han embutxacats es caps-pares republicans de França, ets amics i confreres d'En Combes! ¡Veyès si treu esser caporals de sa República! ¡Quina lladroneria! I ara ¡que s'hi arrambin an aqueys *liquidadors* es pobres trebayadors francesos, véys o afollats de sa feyna, veyam si'ls-e voldrán donar ni una creu! ¡Un llamp forcat están ben esposats a que los donin! ¿No es ver que tot això clama venjansa an el cel contra En Combes i tots es seus confreres *embutxacadors* de milions?

III

¿E-hu sentiú, anticlericaletxos d'Espanya i Portugal?

Si, tots voltros que deshonrau es nom de *republicà*, que de sí no vol dir res dolent, que poria significar tanta homonia de bé com qualsevol altre nom, pero que voltros el feys sinònim de *impio*, intolerant, cap-buyt i menja-capellans, ab ses vostres arrieses i barbaritats contra l'Esglesia i ses persones i coses esglesiaístiques; si, escoltauho lo qu'ha succeit no fa gayre an ets Estats-Units, que, com sap tothom, es una gran República, més ben dit, un aplec de Repúbliques. E-hu conta un corresponsal qu'es nostro meteix bon confrare de Manresa *El Pla de Bages* té a Nova York. Es sa rebuda qu'aquella gran ciutat ha fet a s'Arquèbisbe catòlic d'allà, Monsenyor Farley, quant aque's arribà ara de Roma, que'l Papa l'ha fet Cardenal. En varen estar tan contents tothom a Nova York, sensa distinció de sectes ni de relligions, de que'l Papa els hagués fet Cardenal Monsenyor Farley! Se constituí una gran *Junta organizadora* de ses festes, que anà a rebre a bordo del vapor es nou Cardenal, que'ls-e donà un refresc de primera. Desembarcà an es moll de Manhattan i ¡cap a la Seu tothom! Era tanta sa gentada que hi havia i que l'aclamava, que cubria una llargaria de vuyt kilòmetres (casi dues hores) desde *Broadway* fins a *Fifth-Avenue*. Es Cardenal anava dins una carrossa destapada, i duya darrera una coa de *docents automovils*. (¿E-hu sentiú, grans anticlericaletxos de Espanya i Portugal?)—Dins la Seu el reberen més de 10000 deixebles de ses escolles catòliques ab banderoles *pontificies i republicanes* (¡escarrufauvos, grans republicanetxos de Espanya i Portugal, voltros que'n sou tan poc devots del Papa!).—Si haguésem de contar totes ses festes que li feren an es nou Cardenal, no bastaria un llibre gros. Li donaren una *vel'tada d'honor*, i hi acudi tal gentada, que, ab tot i esser es local immens, s'ompli de gom en gom i romangueren més de 10000 persones sense poderhi entrar. Pero lo cèlebre va esser es dinar que 125 personatges *no-catòlics* donaren a Monsenyor Farley. E-hi havia representants de totes ses relligions practica-des a Nova York, i banquers i politics i comerciants de tot pelatge. Feren brindis eloquentíssims Mr. Dix, Governador de Nova York; Mr. Gaynor, Sindic de sa meteixa ciutat; el gran Rabi, Dr. Gumermann i molts d'altres. Es President de sa Confederació d'ets Estats-Units, Mr. Taft, no hi pogué assistir, pero hi envià una carta tan expressiva, que creym convenient posarla aquí, per que's veja una vegada més quina casta de republicans i de Presidents de República

hi ha an ets Estats Units, ben diferents des que s'estilen entre noltros. Diu així Mr. Taft:

«Washington, 20 de janer de 1912.
«Estimat senyor Netz: Me sap greu ab bona veritat no poder assistir an el «dinar de convivència social ofert an «el Cardenal de l'Iglesia Catòlica Romana. El caràcter del dinar es una «bona senyal dels progressos fets per «la societat americana en es sentit de «la mútua tolerancia y de l'estreta y «coral [fraternitat entre'ls que aquí «representen y mantenen ses diverses «ses relligions y llur organizació. Els «no catòlics tenen raó y motiu sobers «per expressar la molta estima que tenen a l'Iglesia Catòlica per la benéfica influencia qu'exerceix en la nostra societat, oposantse vigorosament «a les doctrines anárquiques, apoyant «les lleys, l'orde y l'autoritat constituïda. El fet de que'l quefede de l'Iglesia «hagi honrat el nom americà ab el «nomenament de tres Cardenals, es «naturalment motiu d'orgall per tots «els americans, satisfets y agraits de «veure enlayrats els seus benemèrits «ciudadans. Li preg tengui presents «les meves salutacions y felicitació an «el Cardenal Farley, que fa molts «anys me honra ab la seva amistat. «Vostre afm. William H. Taft».

¿E-hu veys, grans republicanetxos espanyols, com parlen i obren es republicans d'ets Estats Units? Si voltros fósseu així, LA AURORA no vos hauria de donar tant de ventim, sino alabanses seguit seguit. Si voltros fósseu com es republicans nortamericans, ab sos desbarats i poc seny des monárquics espanyols faria estona que hi hauria sa República dins Espanya. Si no hi es, sou voltros que'n teniu tota la culpa! No, grans republicanetxos, no hi ha dins tota Espanya inimics més grossos de sa república que voltros meteixos. ¡grans marxandós assoleyats!

IV

¿E-hu sentiú, grans carronyes de flastomadors?

Si, se fa precís que'l deixeu an es flastomar? ¿S'es vist may res més criminal que sa boca i es parlar, que es un do de Deu, l'hajem de fer servir per maleir Deu, per insultar Deu, per escupir a sa cara de Deu? Idò això feys ¡o grans carronyes de flastomadors! Per voltros parlam que anomenau es santíssim Nom de Deu dins ses vostres flastomies! ¡O miserables! ¡O criminals! ¡Sou una pesta endimoniada que mos es venguda no fa molts d'anys de Catalunya! Idò bé, a Catalunya s'es moguda una gloriosa creuada contra sa blasfèmia, ab so nom de *Lliga del Bon Mot*, que ja ha fet i fa moltíssim de bé, i que, gracies a Deu s'estén per fora de Catalunya: ja es a Feroll, a Nà-

jera, a Oña, a Bilbao, a Palència, a Pontevedra, a Cádiz, a Murcia, a Sagossa, a Cartagena, a Lorca, a Madrid. — És Bal·le de St. Feliu de Torrelló (prov. de Barcelona), és nostre bon amic D. Francesc Xavier Vergés, ha fet una erida contra sa blasfèmia per acort unànim de tot s'Ajuntament. Aqueix Bal·le i s'Ajuntament son regionalistes.

¡Vaja, idò, blasfemadors mallorquins, empegueiuvosne de sa vostra obra criminal! Si vos foradaven sa llengo ab un ferro flametjant per cada blasfèmia que tirau, encara no vos donarien es càstic que vos mereixen! I lo ferest serà es càstic que trobareu a l'altre mon si teniu sa desgracia de morirvos ab qualque pecat de blasfèmia sensa haver-na fet a sa penitencia que pertoca! ¡Ah malemats! no hi bouetgeu ab Deu! ¡Per amor de Deu! ¡per amor de Deu! ¡Alerta an [aqueixa] llengo vostra cremadora! ¡Alerta que no vos fassa cremar per tota una eternitat dins l'infern! ¡Vos ho deym p'es vostre bé! ¡Alerta i més alerta!

V

Calumnies i embuys contra's Clero

En posà un enflay es paperot socialista de Ciutat es dissapte del Ram i es dissapte de Pasco, baix des titol de *Luxuria clerical*. Cita una partida de cánons des concilis des sigles VIII i IX, aont l'esglesia repetia ses condemnacions des concilis anteriors contra tota incontinenca des Ministres sagrats. Sí, l'Esglesia an aquells sigles com abans d'ells i després d'ells i avuy encara condemna i castiga tal incontinenca, que surt des pecat des nostros primers pares, que s'introduia des paganisme dins l'Esglesia, qu'era una invasió pagana, qu'entre es pagans era i es una cosa corrent, no privada per cap lley pagana, com es corrent entre es socialistes tal vici, que ells no'l tenen per vici ni per pecat, i que'l practiquen ab sa major desvergonya, com una de tantes libertats qu'ells pretenen tenir. ¿S'es vista may desvergonya igual? Es partidaris de s'amor lliure, a punt de gorà i verro, ¿anar a retreure si hi ha magut Ministres sagrats qu'han tengudes en vers d'això certes flaqueses, això es, si han imitada qualque mica sa vida des gentils? ¿No sostenen es socialistes que sa vida des gentils era millor que sa des cristians? Idò ¿per que s'escandalisen tant de que hi hagués certs Ministres d'aquells que imitaren qualque poc sa vida des gentils, trepitjant ses lleys de l'Esglesia, es més terribles càstics? No, l'Esglesia no ha transigit may ab sa luxuria ni ab sa incontinenca, de quisvuya; l'ha condemnada sempre i ha fet tot quant humanament poria fer esveirla o al manco capturar-la tot lo posible. No, cap cànon dos concilis que retreu es paperot socialista prova lo que pretén es paperot socialista, sino tot lo contrari: que l'Esglesia no ha perme-sa may s'incontinenca an es seus Ministres, i que no ha parat may de castigar ab sa corda grossa es qui se sien deixats dur de tal vici.

I lo célebre es que's paperot socialista diu ses mil brutors des clero des

sigle VIII i IX, pero va ben alerta a citar cap cànon de cap concili per provar que fossen veres tals brutors. De manera que no fa més que acaramullar calumnies i més calumnies. I arriba sa seua desvergonya fins a s'estrem de dir que «l'Esglesia no pot manco de declarar ab sos seus canons lo infame qu'es i serà sempre es Clero». — ¿Aont ni quant l'Esglesia ha declarat res d'això? ¡Ment tan alt com es s'*Obrer Balear* atribuint tal declaració a l'Esglesia, que es fals, falsissim que l'ha fet a may!

Però lo bo va esser es dissapte del Ram que, en lloc de provar sa *luxuria* des Clero, com demanava es titol de s'article, va voler prova que «l'Esglesia» an es sigle VIII «acordá es divorci (disolució) des matrimoni» i que «admeté la poligamia». ¿Com prova que l'Esglesia cometés tals barbaritats? Cita uns quans concilis provincials, un de Compiègne de l'any 757, un de Frioul de 796 i un de Verberie de 753. ¿Que digueren aqueys concilis? Es de Compiègne i es de Verberie permeteren ab alguns cánons certes coses que venien a disordre vertaders matrimonis, ab lo qual se separaren de sa verdadera doctrina catòlica, que sempre ha sostenguda i defensada sa indisolubilitat des matrimoni. ¿Aquells concilis representaven l'Esglesia propiament? Ab allò sobre's vincle matrimonial, no. No eren Concilis generals, que representassen l'Esglesia universal; no eren més que concilis provincials, que no representaven l'Esglesia més que en quant sostenien sa doctrina de l'Esglesia. En lo que se'n separassen, no representaven l'Esglesia en cap manera. Així es que el Papa may aprová tals Concilis ni l'Esglesia universal les ha regoneguts cap autoritat respecte de aquelles coses que decretaren contra sa doctrina de l'Esglesia. De manera que es completament fals que l'Esglesia, com ment es paperot socialista de Ciutat, an es sigle VIII «acordás» «es divorci» o disolució «des matrimoni». No fou l'Esglesia; foren només aquells dos concilis provincials que, en cap manera representaven, respecte d'allò, l'Esglesia. — ¿E-hu veu s'*Obrer Balear* com no es ver lo que ell assegura que «es impossible que cap catòlic de bona fe se atrevesca a refutar» aquells cánons de tals concilis? ¡Ja hu veu si mos hi atrevim! No sols els-e refutam, sino que mos ne feym un nuu a sa coa!

¿I es Concili de Frioul? ¿que digué aquest Concili sobre matrimonis? Entre altres coses, que «aquells qu'havien contret matrimoni, essent parents en grau prohibit» i sensa sa oportuna dispensa, «els-e separarán i castigarán, i no's porán tornar a casar», pero «si sa vida de fadrins els es impossible», «així meteix se porán casar». — I això, jo grans socialistes-xos de s'*Obrer Balear*! es contrari a sa indisolubilitat des matrimoni? ¿O no sabeu, grans bobians, qu'es parents en grau prohibit que, sensa dispensa, contreuen matrimoni, tal matrimoni es nul, no es matrimoni ni un sant re-mey; i per lo meteix, es qui contreuen així, no queden gens lligats ab so vincle matrimonial, i per lo meteix se poren casar ab qualsevol altre fadrí

o viudo? Per lo meteix es Concili de Frioul no va dispondre res contra sa indisolubilitat des matrimoni. ¿Per que, idò, es paperot socialista retreu

tal Concili? Senzillament, per que no sap qu'es metjenca. Es que parla per boca de ganso.

DE TOTES ERBES

Més ventays an En Juan Monserrat de Lluchmajor.

Encara n'hi haurem d'encivellar uns quants més an aqueix socialista Lluchmajorenc sobre el famós *Comte d'Espanya*, qu'ell maltractá d'una manera tan indigna, ignorant completament qui era ni deixava d'esser el Sr. Comte.

23.

Es Capitanatge General des Comte d'Espanya fins que va esser mort el rey D. Ferrán VII.

Ab tot lo qu'hem dit, el Comte d'Espanya s'era fet conegut dins tota Espanya i fora d'Espanya. Així es que dia 14 de mars de 1828, S. M. Carles X, Rey de França, li concedí la gran creu de la Royal i Militar Orde de St. Lluís; dia 29 de mars de 1829 es *Tres Estats de Navarra*, aplegats en Corts, li concediren *Carta de Naturalesa* d'aquell Reyne; dia 5 d'octubre d'aquell meteix el Rey D. Ferrán el fa *Gentil-homo de Cambra ab exercici*; i, com el Rey se casa ab la princesa napolitana D.ª Cristina, es pare d'aquesta, el Rey de les Dues Sicilies, concedeix an es nostre Comte sa gran creu de la Royal i Militar Orde de St. Ferrán de Nápolis. — Sí, el rey D. Ferrán, després de caure viudo tres vegades sensa cap fiy, se casá dia 9 de desembre de 1829 ab sa seua neboda fiya del Rey de Nápolis, la princesa D.ª Cristina, que tenia fama de liberal. Com se va sebre qu'esperava infant, tant ella com sa mare, germana del Rey i tots los seus, per prevenir es cas de que s'infant fos una nina, lograren que D. Ferrán dia 29 de mars de 1830 promulgás com a lley i pragmática sa revocació que ses Corts de 1789 demanaren a Carles IV de sa lley que ses Corts de 1713 posaren ab el rey D. Felip V, establint que ses dones no poguessen heretar sa Corona d'Espanya. Això va esser un mal cop a sa causa de l'Infant D. Carles; sa lley de 1713, no deixant Ferrán VII cap fiy mascle, donava sa Corona a D. Carles; s'acort de ses Corts de 1789 elevat a lley per Ferrán VII, si aquest deixa una fiya, donava sa Corona an aquesta. Això preocupá fundament l'Espanya política. A la fi la reyna Cristina dona a llum una nina: D.ª Elisabet, i el Rey, son pare, li fa tributar els honors corresponents a l'hereu de la Corona. Allò era una provocació massa grossa a D. Carles, que encara no's volgué moure. Dia 30 de janer de 1832 neix una altra nina de D.ª Cristina, lo qual alegrá es partidaris de D. Carles i contrariá es liberals. Ab això el rey D. Ferrán comensa a posarse malament i malament de sa gota; dins es 'gost i primeria des setembre ja no poria firmar. Era precis anomenar un Regent. ¿Qui havia d'esser aquest? Es ministre Calomarde feu comprendre a D. Ferrán i a D.ª Cristina que, si escluien de sa Regencia l'Infant D. Carles, sa Nació s'alsaria a favor d'aquest. Aquí foren ses bones. Proposen a D. Carles de que D.ª Cristina sia sa Regent i ell es seu Conseyer; i D. Carles e-hu refúa. Li proposen de que ell sia Regent i que també hu siga la Reyna; i ell contesta que en conciencia no hu pot admetre ni abandonar es drets que es seu neixement li donen; i que, si'ls abandonava, Deu n'hi demanaria conte. Això fonec dia 17 de setembre (1832). El Rey estava a punt de badayar, i D.ª Cristina se

va veure perduda; i dia 18 va consentir en que'l Rey revocás lo qu'havia fet dia 29 de mars de 1830 a favor de sa seua fiya, i que's restablís sa lley que donava sa Corona a D. Carles. El Rey així hu volgué fer, i maná estendre es documents oportuns; i tot ab u li entra un desmay, i tothom ja el donava per mort, i saludaven D. Carles com a Rey. Però D. Ferrán cobrá; i compareix d'Andalucía sa seua cunyada D.ª Carlota, liberal exaltada, i feu girar sa truyta. Esqueixá es documents estesos que restablíen sa successió de D. Carles; el Rey aná millorant, i ja va haver mudat de sentit, pronunciantse tot a favor de sa seua fia, com hereua de sa Corona, i es Ministeri d'En Calomarde va haver de buydar i pujá En Zea Bermudez, i dia 6 d'octubre anomena Regenta del Reyne D.ª Cristina. An aquell entremitx sembla que gent grossa, partidaria de D. Carles, se'anaren an es nostre Comte d'Espanya, Capità General de Catalunya encara, a proposarli que cridás a les armes es carlistes catalans, i que ab ell, i ab tota sa forsa que tenia baix d'ell, reyalista casi tota, se presentás a Madrid a desbaratar ab un cop de mà es plans de D.ª Cristina i D.ª Carlota que tenien secretada sa voluntat del Rey per privar D. Carles des trono contra tota justícia. El princep de Lichnowsky, bell oficial que servia baix de ses ordes des Comte d'Espanya, primer dins la Guardia-Royal de Ferrán VII i després dins s'exèrcit carlista a Catalunya, posa dins sa seua obra *Souvenirs de la guerre civile dans Espagne* que li seria estat fácil an es Comte d'Espanya fer tot això per que tots es governadors civils i militars de Catalunya eren devots seus, com e hu eren també es dos regiments de *Guardies Reials*, que hi havia a Barcelona i tota sa demés forsa del Principat, tret d'alguns oficials, que no haurien pogut aturarho en res ni per res. Però aqueix pla, qu'hauria entusiasmat qualsevol altre Capità General manco escrupulós qu'hagués estat ab ses condicions des Comte d'Espanya, i hagués professades ses seues idees polítiques, no'l va porer admetre el Sr. Comte, i no l'admeté per lo que sempre havia dit: que, fins i tant el rey D. Ferrán fos viu, D. Ferrán era el Rey, i e-hi havia que acatar tot quant ell manás o dispongués per ell meteix o per qualsevol apoderat seu. Sí, el Sr. Comte els ho digué ben clar an es qui li proposaven allò, qu'ell estava disposat, tot d'una que'l rey D. Ferrán hauria badayat, a proclamar D. Carles per Rey; pero que no esperassen qu'ell mogués un peu en tal sentit mentres D. Ferrán fos viu ni que contrariás may se voluntat del Rey, fos quina fos. Així era es Comte d'Espanya. ¿No es ver qu'aqueixa integridat de conciencia an aquelles circumstancies, en que per tot arreu no dominaven més que ses passions avalotades ab un sentit o ab s'altre, es excepcionalment heroica? Aqueixa actitud des Comte d'Espanya demostra sa altesa i sa escelsitud des seu caràcter, digne de tot respecte i de tot elogi. La reyna D.ª Cristina ni es seus conseyers no hu tengueren en conte, i dia 11 de desembre (1832) llevaren de Capità General de Catalunya el Sr. Comte, sabent lo afecte qu'era a D. Carles, i a-les-hores se'n vengué a Mallorca ab sa seua familia, aont tenia es bens i sa casa.

No hi estigué gayre. S'interés que

